Пам'яті академіка О. І. Білецького

Помирають майстри. Чітко значать віки.
їх життя вперезало вогнями й димами.
В груди траурних маршів
дзвенять молотки,
І влягаються думи золотими томами.

Люди круто жили. Люди в сонце ходили
І державу науки несли на плечах,
Люди гупали кайлом в оранжеві брили,
Люди шквально згоріли,
щоб день не зачах.

Амплітуда людська —
від колиски до гробу.
Та не знати народу таких амплітуд,
Бо ошпарює реквієм мою душу окропом
І сподівану зрілість вишукує тут.

Сплять монархи труда. Зріє черга велика
До незайнятих тронів крізь думи густі.
Підмайстри мого віку!
Я ваші ридання покликав,
Щоб на цвинтарі чолами підрости...